Pan Bohumil: V podporovaném bytě můžu malovat až do rána

03.03.2022

Humor musí být, bez humoru to nejde, říká s úsměvem pětašedesítiletý pan Bohumil, který od května minulého roku bydlí v podporovaném bytě na Žižkově. Jeho životní příběh je však plný situací, ve kterých by mnohým z nás moc do smíchu nebylo.

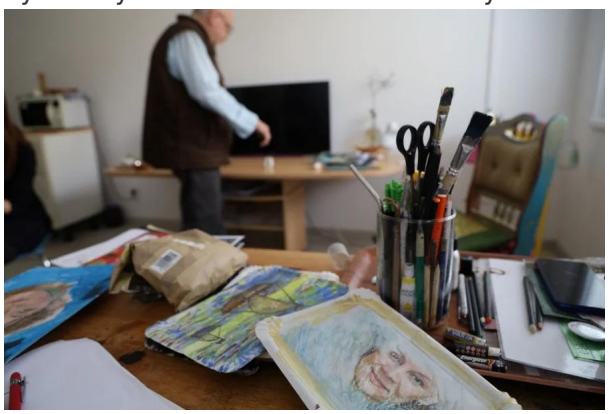

Odkud pocházíte?

Narodil jsem se v Novém Boru, ve sklářském kraji.

Co je vaší profesí?

Jsem vyučený krejčí, pětadvacet let jsem se tím živil. Šil jsem fraky, smokingy, obleky,... Kdysi jsem to oblečení i předváděl jako manekýn, ale to mi bylo sedmnáct, to jsem měl pětasedmdesát v pase *(smích)*. V Praze jsem potom maloval na mostě a na Kampě, ještě s malířem Josefem Maršálem, který už zemřel. To byl můj kamarád, jeden čas jsme spolu bydleli ve Všehrdově ulici. Na Karlově mostě jsme měli zábor metr krát metr a malovali jsme tam portréty.

Jak to bylo s vaším bydlením?

Z Boru jsme šli na Moravu, na základní školu jsem chodil až do čtvrté třídy v Olomouci. Když jsme se pak přestěhovali do Prahy, bydlel jsem pětadvacet let na sídlišti v Malešicích. Pak jsem se přesunul do Korunní, naproti vodárně, tam jsem bydlel asi sedm let, ale o ten byt jsem přišel.

Jak k tomu došlo?

Víte, můj táta měl ženu, která byla o třicet let mladší. Měli spolu dítě a potom si našla mladšího a tátu vyhodila. On šel tehdy ke mně do té Korunní a říkal, že mi zaplatí byt. Jenže za ten byt dlouhodobě neplatil. Když umřel, zjistil jsem, že je tam velký dluh. Já to netušil, pobýval jsem v té době hlavně v ateliéru známého, kde jsem maloval obrazy. Tak jsem o bydlení přišel. Pak to bylo různé, ale nechtěl jsem věčně vandrovat. Říkal jsem si: musím se zajímat, nemůžu se jen flákat po nějakých nádražích, víte jak to myslím. Šel jsem na úřad za paní Krosnářovou a Zemanovou (sociální pracovnice – pozn. red.). Ty paní mě poslaly do Lipanské na byťák a tam jsem si zažádal o byt.

Kde jste mezitím bydlel?

Byl jsem nějakou dobu v azylovém domě v Radotíně. Tam to bylo celkem sympatické. Měli mě tam rádi.

Jaké lidi jste tam potkal?

Byl tam třeba takový zvláštní člověk, překvapilo mě, že je architekt. Říkám mu: Člověče, co ty tady vůbec děláš? A on na to: To víš, ženská mě vykopla a o bydlení jsem přišel. V azylovém domě jsou kolikrát různí lidé, nemusí to být žádní somráci. Může tam skončit i vědecký pracovník, docent, architekt... Já jsem to

zažil. Když přijdete o bydlení, když se nemůžete vyspat, dát si sprchu a tak, to se pak špatně začíná znovu.

Kde jste byl, když jste odešel z Radotína?
Žil jsem na ulici, spal jsem, kde se dalo, třeba na letišti. Vzpomínám si, jak mě odtud vyhazovali. Ale nechtěl jsem se takhle potulovat. Já to nemám rád, nechci se dostat mezi takové ty zpustlíky. Mám svoje chyby, to jo, nikdo není dokonalý, ale na ulici jsem skončit nechtěl.

Našel jste si nějaké provizorní bydlení?
Byla to hrozná náhoda. Chtěl jsem se vykoupat, tak jsem šel do Naděje v Bolzanově ulici a tam mi sociální pracovnice řekly, že zkusí zavolat na hotel v Melounově, jestli tam pro mě není místo. Během koronaviru se takhle z hotelů dělaly ubytovny. A představte si, bylo tam poslední místo! Tak jsem pak bydlel v humanitárním hotelu, byl jsem tam skoro půl roku a měl jsem se tam královsky. Ale bydleli jsme ve třech na pokoji, měl jsem tam spolubydlící, kteří chodili spát v devět hodin. A to já neusnu. Teď, když bydlím v tomhle bytě, můžu si tu malovat třeba až do rána.

Jak dlouho už v podporovaném bytě bydlíte?
Od května minulého roku. Klíče mám od dubna, ale byl tu problém s elektřinou, tak jsem se nastěhoval o měsíc později.

Jak se vám tady bydlí?
Jsem úplně nadšený. Je to super. Mám tady soukromí a hlavně klid. Musel jsem si to tady vybavit, nic v tom bytě nebylo. Všechen nábytek, co tu vidíte kolem sebe, jsem si musel nějak opatřit sám. S něčím mi pomohla Armáda spásy a některé věci jsem našel na ulici, tak jsem si je opravil, natřel, třeba tohle štokrle.

Kam chodíte v okolí, máte rád třeba Parukářku?
Tam nechodím, to je do kopce. Ale přemýšlel jsem, že bych si pořídil koloběžku. Tuhle jsem viděl na koloběžce chlapa, který byl starší než já. Tak se mi to líbilo.

Máte tu nějaké známé?
Mám kamaráda v Malešicích. On je písmomalíř, zemřeli mu rodiče, to není nic veselého. Včera jsem zrovna u něj byl.

Věnujete se ještě šití?
Chtěl bych. Armáda spásy mi pomohla sehnat starý šicí stroj, chtěl jsem ho zprovoznit, ale potřebuje promazat. Šlape to, ale zadrhává se. Musím to nějak rozhýbat.

Co vás tahle zkušenost s bydlením naučila?
Že je potřeba něco dělat. Když budete trčet někde v parku, tak se nic nezlepší. Nemůžete jen tak čumět jak telátko boží, musíte se snažit, jít třeba na ten byťák a zažádat si o byt. Mně to pomohlo.

Pan Bohumil (65 let) je jedním z prvních lidí, kteří si o byt zažádali v rámci Pravidel podporovaného bydlení Praha 3 v roce 2020. Nájemní smlouvu ke konkrétnímu bytu má od loňského dubna, v bytě bydlí tedy již téměř rok. Pan Bohumil dlouhodobě spolupracuje se sociálními pracovnicemi Armády spásy, které mu pomohly se zabydlováním a poskytují mu podporu v různých každodenních situacích, v rámci terénního programu. Ačkoli, jak sám říká, má své chyby, na ulici zůstat nechtěl. A to se mu díky Praze 3 povedlo. Bydlí bez problémů a kromě malování se plánuje vrátit ke svému původnímu zájmu — šití na šicím stroji.